

derved og kunde godtgøre dette, da undgik vi sikkert ikke, at der blev rejst Krav overfor os, og at vi, naar Sagen gik til Voldgift, blev dømt. Derfor kan Eksempel fra Alabamasagen meget vel anføres.

Det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgkreds (Slengerik) hævdede, at hans Tal var rigtige i enhver Henseende. Hans Tal ere delvis rigtige. De ere rigtige, saa længe han nøjes med at nævne de Tal, som findes i Lovforslagets Motiver, og Summerne for de aarlige Udgifter ifølge de forskellige Forslag. Saa længe ere hans Tal rigtige — selvfølgelig, havde jeg nær sagt. Men saa snart han kommer ind paa Sammenligninger med de nuværende Udgifter, ere de ikke længer rigtige, thi en rigtig Sammenligning — det var det, jeg hævdede, da jeg havde Ordet første Gang under denne Behandling — kan kun foretages med Gennemsnitsbudgetter. Det Budget, der er udregnet i Ministeriets Forslag, er et Gennemsnitsbudget. Og tager man et saadant Gennemsnitsbudget for de fremtidige Udgifter og vil foretage en nøjagtig Sammenligning med de nuværende, maa man ogsaa tage et Gennemsnitsbudget for de nuværende Udgifter, ellers kommer man ikke til rigtige Tal. Det har det ærede Medlem ikke gjort. Han har sammenlignet det fremtidige Gennemsnitsbudget med sidste Aars Finanslov. Men det var et Minimalaar; der var ingen Kantonementsudgifter, og for øvrigt er der ogsaa andre Ting at tage Hensyn til paa et Gennemsnitsbudget. Paa Regeringens Budget, som det ærede Medlem anførte, er opført Beløb for Ledighed i Rammerne. Naar det skal opføres paa det ene Gennemsnitsbudget, maa det ogsaa opføres paa det andet. Det er 96,000 Kr. Endvidere er der Fradrag af Underofficerslønninger. Naar de ere opførte paa det ene Budget, maa de ogsaa opføres paa det andet. Ligeledes ere Udgifterne paa § 26 til Flaaden opførte i Gennemsnitsbudgettet efter Regeringens Forslag, følgelig maa det ogsaa tages med paa det Gennemsnitsbudget for de nuværende Udgifter, som det skal sammenlignes med. Endelig kan Kantonementsudgiften selvfølgelig ikke regnes efter de sidste 10 Aar, som det ærede Medlem gjorde, men maa regnes efter de sidste Aar, thi man maa tage Hensyn til de Forskelligheder, som ere indtraadte netop i de seneste Aar i Henseende til Lønninger, Forplejning osv. Derfor ere det ærede Medlems Tal ikke rigtige. Jeg anførte de rigtige Tal, første Gang jeg havde Ordet, og skal ikke komme ind paa

at gentage dem her. De staa jo i Rigsdagstidenden, og den højtærede Minister har givet dem sin Tilslutning.

Det ærede Medlem vilde hævde, at Venstre i Aarene 1876—79 nærmest havde staaet paa hans Standpunkt med Hensyn til Københavns Forsvar mod Søsiden; men det er langt fra Tilfældet. Det kan det ærede Medlem ikke hævde, medmindre han rent ensidigt tænker paa Venstres Modstand mod nye og faste Værker og fremstiller Venstres Modstand mod disse som Modstand mod overhovedet at indlade sig paa Københavns Forsvar mod Søsiden. Men det er jo ikke en sand Fremstilling. Venstre har baade i Ord, i Betænkninger og ved Afstemninger vist, at det vilde være med til at forsvare København mod Angreb fra Søsiden og navnlig mod Bombardement. Det har Venstre gjort dels ved den Bevilling, det tilbød til flydende Forter, dels ved Bevillingen til Udbedring af de daværende faste Forter, dels ved Bevillingen til Skyts, ikke alene de 6 store saakaldte Bergske Kanoner, men ogsaa Kanonanskaffelse i stor Stil til samtlige Forter; men navnlig den sidste Bevilling paa ca. 2¹/₂ Mill. Kr. til de 6 store Bergske Kanoner er jo særlig betegnende.

Naar Venstre den Gang tog Afstand fra Spørgsmaalet om nye og faste Værker, skete det under Henvisning til, at Venstre ønskede Spørgsmaalet om København som aaben By drøftet og undersøgt. Aarene ere gaaede, og Spørgsmaalet om København som aaben By har til forskellige Tider foreligget for os. Vi have søgt Oplysning om, hvad det vilde koste at indrette Plads for Flaadens og Hærens Beholdninger o. s. v. andetsteds. Det har vist sig, at man til en saadan Flytning vilde faa Brug for saa store Udgifter, at der ikke vilde være, efter vort Skøn, god Mening i at gaa dertil. Det ærede Medlem talte om, at jeg altid i de senere Aar havde talt om Venstres tidligere Stilling paa nedsættende Maade. Det har jeg aldrig gjort, det er ikke Tilfældet, det vilde der være meget lille Grund til, og specielt for mig, derfor har jeg heller aldrig gjort det. Det er kun en Paastand af det ærede Medlem.

Det ærede Medlem er jo stærk i Paastande. Han paastod ogsaa, at Venstre — og det er rigtigt — havde været villigt til at bevilge, hvad der var nødvendigt, for at Landets Selvstændighed kunde bevares, men saa føjede han til, at det er det, som Mindretallet vil med sine Forslag. Denne